

PERIÓDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

Y 10 CENTAUS PAPER EN L' ISLA DE CUBA.

NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

PREU DE SUSCRIPCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20.—BARCELONA.

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.—Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger 20.

BALANS DE FI D' ANY.

Estich sol, completament sol. S' ha extingit poch a poch l' eco de las últimas saturnals; lo gall ha desaparecut; las ampollas jeuhen aquí y allà destapadas y vuydas; després de la tempestat la calma, després del escàndol lo silenci.

Aquesta apacible quietut m' inspira pensaments serios.

L' any s' ha acabat y es hora de passar balans y meditar.

Meditem...

Desde primer de Janer fins al últim de Desembre han passat dotze mesos.

Dotze m' s'os! Tres cents xeixanta cinch dias! Vuyt mil setcentas xeixanta horas!

Un llampech de la vida del univers.

Un sigle de la mèva existencia.

Un any! Com l' he passat aquest any? Hi guanyat? Hi perdut?

Passem comptes; examiném primer la partida material.

Vinga 'l mirall...

Ahl soch lo mateix, exactament lo mateix... pero... Ja surt un pero... ¡malament! La decadencia comensa aixis; ab petits peros, que després se van engrandint y acaban per tornarse perros.

Si; observo en mí un cambi, imperceptible, es veritat; pero que no deixa de ser cambi.

En mitj del front comensa a dibuxars' hi una imperipient arruga; en l' àngul dels ulls van neixent' hi unas petites lineas convergents, que l' any que vè tal vegada representarán ja la terrible *pota de gall*....

Humil...

En cambi 'ls cabells son negres com sempre, y 'l bigoti 's mantè sério y recargolat, ab tot l' orgull de la juventut.

Vaja, per aquest cantó no hi ha variacions sensibles.

Ab tot, apunto aquesta circumstancia:

«Una arruga en perspectiva y dugas potas de gall en preparació.»

Continuém.

Quántas donas he estimat?

Una... dugas... tres... sí: total cinch.

L' Angeleta, la Mundeta, la Mariona, la Matilde y aquella que no hi sapigut may com se diu.

Cinch en un any: no es molt. Vè a rahó de 'setanta tres dias per barba. Es a dir, per dóna; perque ellas de barba no 'n gastan. N' hi ha hagut una ab bigoti; pero era tant bufó que ja se li pot perdonar.

Endavant. L' Angeleta es la primera de la llista.

¡Quina dóna més especial! Me sembla que encara la veig. Careta rodona, nasset punxagut y arremangat ab certa malicia, petitona, cándida en apariencia; pero més picara que un sargento reenganxat.

La vaig coneixe, vam simpatisar, vam jurarnos amor etern, vam ser fiels al jurament varias senmanas, y un dia, millor dit, una nit fosca, vaig veure clá que me la pegava...

¡Bah! No hi pensém més: ¡tant mateix jo llavoras ja buscava la manera de pegarli a n' ella...!

¡La Mundeta! Un carácter diametralment oposat a la primera. Viva, bellugadissa, nerviosa, pessigayre y llunática; tot ho feya sense reflexió... perque si Va estimarme perque sí; va fer bondat dos mesos perque si y va sustituhirme ab un apotecari borni perque si.

Es veritat que jo, en cambi, no vaig preocupar-m'hi... perque nó, y vam quedar en paus.

Passém a la tercera. ¡La Mariona! Aquesta las pegava per escriurem. ¡Quin frenesi epistolar! Carta al demati, carta al mitj dia y carta al vespre. Si arriba a durar gayre temps me faig pobre pagant carters y comprant paper per las contestacions. Quan varem renyir, a causa d' haver deixat jo una carta seva sense resposta, vaig comprendre 'l motiu de la seva mania. A la quènta era filla d' un memorialista y copiava las cartas que 'l seu pare feya pèls soldats.

La quarta ha sigut la Matilde. Aquesta encara está fresca, es a dir, fresca en lo mèu pensament. Perque lo qu' es ella de fresca no 'n t'è gran cosa. Si diguès *frescura*... encara podria passar. No diré més sinó que l' endemà d' haverli regalat una pulsera, va extèndrem la cessantia, prestant que 'l regalo era *cursi*. Pero de tots modos la pulsera va quedar per ella y 'l *cursi* per mí.

La quinta. ¡Ahl! Aquesta es l' única que no m' ha enganxat, al menos premeditadament. La vaig coneixe al café Condal... ¡Quina dóna! Plena de galdas y... de tot arreu, a cada moment temia que 'l cos de vellut se li estripès, reventat per la exuberancia dels seus esplèndits encants. Jo me la mirava embadalit, forjantme un castell d' ilusions, fins que un vespre un vehi indiscret va ferme baixar del cel de la mèva ditxa, ensenyantme un senyor mal carat que seya al costat d' ella y dihentme al mateix temps:

—¿Veú? Aquell es lo marit d' aquella...—

Total: quatre desenganys *visibles y palpables*, y un altre deseigay que hi lograt *veure*, pero no *palpar*.

Preném nota d' aquestos fracassos y continuém la tasca:

«Quatre *micos* femenins y un *mico* imaginari.»

L' amistat, las relacions socials, ¡cóm estich d' aquests assumptos?

Veyám. Tinch tres amichs: lo mateix número que al comensar l' any. Ab l' única diferencia que llavoras

se deyan Joan, Ramon y Joseph, y ara 's diuhen Francisco, Pere y Miquel.

No es que ells s' hajan cambiat los noms. Es que jo hi cambiat d' amichs.

Aquells van enganxarme, fingintme una amistat que no 'm professavan, y jo no vaig tenir altre remey que demostrals 'hi que aquella amistat no 'm convenia.

L' un m' enmatlevava 'ls diners.

L' altre m' enmatlevava 'ls puros.

Y l' altre va péndrem una xicota sense enmatllevar-mela. Era l' Angeleta...

¡Bon profit!

Ara tinch tres amichs que potser valen tant com aquells; pero que al menos encara no m' han enmatllevat cap quarto ni cap puro, ni m' han robat cap xicota.

No sè lo que farán ab lo temps: sobre aixó no puch fer judicis, perque ara com ara 'm fan las mateixas protestas y oferiments que aquells altres tres que tenia.

De manera que, respecte a aquest punt, no hi guanyat ni perdut. Puch, pues, apuntarho en lo balans d' aquest modo:

«Tres individuos que diuhen que 'm son amichs.»

Las relacions socials no m' han ensenyat gran cosa. Lo moviment, en aquesta partida, ha sigut insignificant.

L' any passat vaig averiguar que molts dels que 'm prometian protecció, al recordarlos la promesa, feyan lo pajés y 's posavan a parlar del temps y de las últimas plujas.

Vaig sapiguer que varias personas que al davant mèu semblava que 's desfeyan per mí, de darrera se 'n burlavan, entretenintse en ridiculizarme y dirne pestas.

Y vaig comprendre que familias que 'm pregavan perque las visitès sovint, resavan pare-nostres demanant a Déu que 'ls librés de la mèva presencia.

Aquest any m' ha succehit lo mateix.

Proteccions que se m' han tornat aygua-poll.

Admiradors que m' han aplastat ab lo pes de sas calumnias.

Y coneixensas fugitivas que han acabat a puntadas de péu.

Apunto, pues:

«Relacions socials; quatre *camamas*.»

Y ara aném al últim capítul: la part económic, la caixa.

Repassém lo llibre del 85.

Primer de Janer: espero cobrar la paga d' aquest mes y 'm vindrá just pera saldar comptes ab tot-hom.

Corrent; vol dir que llavoras no tenia un quarto.

LOS OFICIS DEL DIA (per MIRÓ.)

Enterbolida la vista,
preocupat continuament,
sempre en constant moviment...
¿Qui es aquest? Es un bolsista.

Menjar, beure y pahir bè,
teni 'l fusell preparat,
y esperar que 'l Nas-ratat
torni á tirarse al carrèl

—¡Sempre tant amable!—¡Adiós!
—¡Als peus de vostel!—¡Endavant!—
(No hi ha re al món tant xocant
com l' ofici de gomòs.

Venent botons y civelllas
vá ferse un home de pes;
y are, com que no fá res,
ronda... y mira las estrellas.

Cusir cretona y batista,
fe 'l farsellet, y després,
á dá un vol per 'quets carrès...
¡Qu' es felissa la modista!

(Aquest si que no entench pás
quin ofici podrà fe:
no comprench si es carrètè
ó bè si es d' aquells del llás.)

Aná á conquistar famellas
es un ofici bonich;
sino qu' es aixó ¡jo 't flich!
á un li rompan las costellas.

¡Gloria á la ilustre ninyera!
Ella es qui ns guarda de mal,
mentres un municipal
li fá l' amor al darrera.

May tragina una pesseta,
viu no més de passar gana,
dú 'ls cabells á la romana,
y, no cal dirho, es poeta.

A aquest ningú 'l podrà treure
del seu ofici ruhi;
pren per eyna un got de ví,
y, apa, beure, beure y beure.

Se malmet brassos y mans,
lo seu front pareix un riu;
y encara, tot tirant, diu:
¡Del treball ne vè 'l descans!

¡Lo gran ofici del dial
Cobrar per desgovernar,
y quan deixa de manar,
cobrar per la cessantia.